

Seara, când vin spectatori...

Am scris, la această rubrică, despre mulți dintre acei anonimi din lumea teatrului fără a căror contribuție, în idei și în muncă, spectacolele, creațiile regizorale și actoricești, nu ar putea căpăta viață. De data aceasta, am ales ca subiect activitatea acelor care i-am putea socoti ambasadori ai teatrului în relațiile cu publicul.

Am zăbovit, câteva seri de-a rindul, în foaierele somptuoase ale primei scene a țării. Teatrul Național din București, în acele minute de forțată specifică dinaintea începerii spectacolelor. O primă impresie: „reprezentanță” Naționalului — supravegheatoarele de la controlul biletelor — îi primesc pe spectatori, încă de la intrare, într-o ținută elegantă (*noblesse oblige*), în rochii lungi, negre, cu cusoaane. Preocuparea pentru ținută e prezentă și la garderobiere, și la plasatoare.

Dar, dincolo de înfățișare, interesează, mai ales, stilul relațiilor cu spectatori, felul cum sînt ei întîmpinați, cum sînt îndrumați la locurile respective.

„De treizeci de ani lucrez în Teatrul Național — îmi povestește Ioan Gheorghe, șeful serviciului administrativ. Și, de tot atîția ani, seară de seară, îmi e dat să văd cum publicul defilează prin foaierele teatrului, aproape pînă la începerea spectacolului, lăsînd fotoliile din sală neocupate. Apoi, doar în cele cîteva minute dinaintea ridicării cortinei, pătrund în teatru sute și sute de spectatori deodată. Știm acest lucru — a-aceasta ni-i meseria — și avem grijă ca fiecare spectator să-și fi aflat și ocupat locul său în fotoliu, cînd bate al treilea gong”.

Într-una din seri se juca, în sala mare, *Danton* — unul dintre cele mai solicitate spectacole ale Naționalului. Ca de obicei, cu casa închisă. La ora 19,25 abia dacă erau trei-patru sute de spectatori în sală. La ora 19,30, cînd lumina din sală începeau să „apună” încet-încet, cînd faldurile uriașei cortine au prins a se mișca, toate cele 861 de locuri erau ocupate. În acest mic interval de timp, vreo patru sute de spectatori trecuseră prin fața celor două supravegheatoare de la control, pe la cele douăsprezece garderobiere și fuseseră îndreptați spre locurile lor de către cele zece plasatoare. A fost ca o vijelie, care s-a potolit la fel de repede cum s-a dezlăntuit.

În acea seară, ca și în toate celelalte, peste 1.500 de spectatori erau oaspeții Teatrului Național din București. În zilele de sîmbătă și duminică, acest număr de spec-

tatori se dublează și se triplează, în funcție de matinee. La fiecare spectacol, publicul este primit de patruzeci de „ambasadori” ai Naționalului (de fapt, ambasadoare). Încep, apoi, alte treburi: repunerea foaierelelor în starea lor normală de ordine și eleganță, decontarea caietelor-program vîndute (în jurul a cinci sute pe seară) și altele. Dar acestea sînt treburi curente, obișnuite. Mai delicată e situația atunci cînd sosesc spectatori după începerea spectacolului. Și aceștia vor să intre în sală. „Ce faceți, în acest caz?” — o întreb pe Alexandrina Dumitru, supravegheatoare. „Desigur, sînt tot oaspeți și trebuie să fim cu ei gazde la fel de primitoare. Nu-i putem văduvi de spectacol, dar nici pe cei ce-au venit la timp nu putem să-i deranjăm. Ușile mari nu le putem deschide, fiindcă lumina din foaiere se zărește pînă pe scenă. Li invităm în partea de sus a sălii, introducîndu-i pe o ușă mică, urmînd să vadă actul întîi în condiții mai puțin bune.”

Alexandrina Dumitru, Aurelia Caracostea, Gheorghita Bucurescu, Parasciiva Dobrescu, Floarea Romanica, Elena Simion, Maria Giju, Maria Szekedy, Tanți Cojocaru, Mioara Cojocaru, Maria Leu sînt nume ce nu figurează în nici un program al Teatrului Național. Dar aceste necunoscute — dintre care, unele, cu vechi state de serviciu în Naționalul bucureștean — fac o treabă de o deosebită utilitate, de care spectatorul abia dacă-și dă seama. Și să nu credeți că-i chiar așa de simplu să-i mulțumești, în fiecare seară, pe toți cei ce vin la teatru. Chiar și după cîderea cortinei finale, cînd începe „marele asalt” al garderobei. În cel mult un sfert de oră, de la începerea „bătăliei”, liniștea plutește din nou în teatru. Poate s-ar face mai repede liniște, dacă n-ar fi toți spectorii atît de... grăbiți. Sînt fel de fel de spectatori.

„Să revenim, însă, în foaiere, după plecarea spectatorilor (chiar și a acelor care și-au pierdut fisele și au trebuit să aștepte pînă la sfîrșit predarea paltoanelor, ca să și le capete pe ale lor). Încep să apară „obiecte găsite”: serviete, butoni, mănuși, umbrele, chiar și portofele. Uitate, pierdute. În aceeași seară, sau a doua zi, păgubașii revin. Nu s-a întîmplat pînă acum să nu-și regăsească cineva lucrul pierdut aici!”

Chiar și prin ceea ce se numește serviciul administrativ, un teatru își arată și-și menține personalitatea. De la cel mai mic amănunt de organizare, pînă la ținuta impecabilă a spectacolelor, nimic nu se cuvine socotit minor, fără importanță.